

22 de juliol: Santa Maria Magdalena

Text de l'Evangelí (Jn 20,1-2.11-18): El primer dia de la setmana Maria la Magdalena anà molt de matí al sepulcre, quan encara era fosc, i veu la pedra treta del sepulcre. Se'n va corrent a Simó Pere i a l'altre deixeble a qui estimava Jesús, i els diu: «Han pres el Senyor del sepulcre i no sabem on l'han posat!».

Però Maria es quedà a fora del sepulcre plorant. Mentre plorava s'inclinà cap al sepulcre i veié dos àngels amb vestidures blanques asseguts, l'un al cap i l'altre als peus d'on havia estat col·locat el cos de Jesús. I ells li diuen: «Dona, per què plores?». Ella els diu: «Han pres el meu Senyor i no sé on l'han posat». I després de dir això es girà enrere i veié Jesús dret, però no sabia que era Jesús. Li diu Jesús: «Dona, per què plores? A qui cerques?». Ella, pensant que era l'hortolà, li diu: «Senyor, si tu l'has pres, digues-me on l'has posat i jo l'agafaré». Li diu Jesús: «Maria!». Ella, girant-se-li, diu en hebreu: «Rabbuní!» -que vol dir: Mestre. Li diu Jesús: «Deixa'm anar, que encara no he pujat al Pare; però ves als meus germans i digues-los: «Pujo al Pare meu i Pare vostre, i Déu meu i Déu vostre». Maria la Magdalena hi anà a anunciar als deixebles: «He vist el Senyor!», i que li havia dit aquestes coses.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Maria la Magdalena hi anà a anunciar als deixebles: “He vist el Senyor!”»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui celebrem amb goig santa Maria Magdalena. Amb goig i profit per a la nostra fe!, perquè el seu camí podria molt bé ser el nostre. La Magdalena venia de lluny (cf. Lc 7,36-50) i arribà molt lluny... En efecte, en la matinada de la Resurrecció, Maria cercà Jesús, trobà Jesús ressuscitat i arribà al Pare de Jesús, el “Pare nostre”. Aquella matinada, Jesucrist li descobrí allò més gran de la nostra fe: que ella també era filla de Déu.

En l’itinerari de Maria de Magdala descobrim alguns aspectes importants de la fe. En primer lloc, admirem la seva valentia. La fe, tot i ser un do de Déu, requereix coratge de part del creient. És natural en nosaltres tendir a allò visible, allò que es pot prendre amb la mà. Donat que Déu és essencialment invisible, la fe «sempre té quelcom de ruptura arriscada i de salt, perquè implica la gosadia de veure l’autènticament real en allò que no es veu» (Benet XVI). Maria veient el Crist ressuscitat “veu” també el Pare, el Senyor.

D’altra banda, al “salt de la fe” «s’hi arriba a través del que la Bíblia anomena conversió o penediment: solament qui canvia la rep» (Papa Benet). ¿No fou aquest el primer pas de Maria? ¿No ha de ser aquest també un pas reiterat en les nostres vides?

En la conversió de la Magdalena hi hagué molt d’amor: ella no estalvià res en perfums per al seu Amor. L’amor!: heus ací un altra “vehicle” de la fe, perquè ni escoltem, ni veiem, ni creiem a qui no estimem. En l’Evangeli de sant Joan apareix clarament que «creure és escoltar i, alhora, veure (...)». En aquella matinada, Maria Magdalena arriscà pel seu Amor, escoltà el seu Amor (li bastà oir «Maria» per a reconèixer-lo) i conegué el Pare. «En la matinada de Pasqua (...), a Maria Magdalena que veu Jesús, se li demana que el contempli en el seu camí vers el Pare, fins arribar a la plena confessió: ‘He vist el Senyor!’ (Jn 20,18)» (Papa Francesc).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

•

«El que cal considerar en aquests fets és la intensitat de l’amor que cremava en el cor d’aquella

dona, que no s'apartava del sepulcre, encara que els deixebles havien marxat d'allà» (Sant Gregori el Gran)

•

«Que n'és de bonic pensar que la primera aparició del Ressuscitat —segons els Evangelis— va passar d'una manera tan personal! Que hi ha algú que ens coneix, que veu el nostre sofriment i desil·lusió, que es commou per nosaltres, i ens crida pel nostre nom» (Francesc)

•

«El caràcter velat de la glòria del Ressuscitat durant aquest temps traspua en les paraules misterioses que digué a Maria Magdalena: 'Encara no he pujat al Pare, però vés a trobar els meus germans i digue'ls: Me'n pujo al meu Pare i al vostre Pare, al meu Déu i al vostre Déu' (Jn 20,17). Això indica una diferència de manifestació entre la glòria del Crist ressuscitat i la del Crist exaltat a la dreta del Pare. L'esdeveniment ensems històric i transcendent de l'Ascensió marca el pas de l'una a l'altra» (Catecisme de l'Església Catòlica, n° 660)

Altres comentaris

«Maria la Magdalena hi anà a anunciar als deixebles: “He vist el Senyor!”»

Mn. Albert SOLS i Lúcia
(Barcelona, Espanya)

Avui, celebrem la festa de Santa Maria Magdalena. Acostuma a ser propi del jovent sentir-se apassionat bojament per alguna pel·lícula fins al punt d'arribar a identificar-se personalment amb algun dels protagonistes. Els cristians hauríem de ser sempre joves en aquest sentit davant la vida de Jesús de Natzaret, i saber-nos identificar amb aquesta gran dona de la qual ens parla l'Evangelí, Maria Magdalena. Ella va seguir els camins de Jesús, va escoltar la seva Paraula, i el Crist li va correspondre concedint-li el privilegi històric de ser la primera a qui fou comunicat el fet de la resurrecció.

Diu l'evangelista que al principi ella no el va reconèixer, sinó que el va confondre amb un pagès del lloc. Però quan el Senyor la crida pel seu nom: «Maria!», potser per la manera peculiar de dir-li, llavors aquesta santa dona no va dubtar-hi ni un instant: «Ella, girant-se-li, diu en hebreu: «Rabbuní!» -que vol dir: Mestre» (Jn 20,16). Després de la seva trobada amb Jesús, ella fou la primera que va córrer a anunciar-ho als altres deixebles: «Maria la Magdalena hi anà a anunciar als deixebles: «He vist el Senyor!», i que li havia dit aquestes coses» (Jn 20,18).

El cristià que, en el seu programa diari de vida, té cura del tracte amb el Crist en l'Eucaristia fent una estona de pregària contemplativa i conrea la lectura assídua de l'Evangelí de Jesús, també tindrà el privilegi d'escoltar la crida personal del Senyor. És el mateix Crist qui ens crida personalment pel nostre nom i ens anima a seguir el camí ferm de la santedat.

«La pregària és conversa i diàleg amb Déu: contemplació per als qui es distreuen, seguretat d'allò que hom espera, igualtat de condició i d'honor amb els àngels, progrés i increment dels béns, esmena dels pecats, remei dels mals, fruit dels béns presents, garantia dels béns futurs» (Sant Gregori de Nissa).

Diguem-li al Senyor: —Jesús, que la meva amistat amb vos sigui tan forta i profunda que, com Maria Magdalena, sàpiga reconèixer-vos en la meva vida.